

Michaela Burdová

*Terienina
minulost*

Michaela Burdová

Terienina minulost

Povídka podle knižní série Křišťály moci
Michaely Burdové

Terienina minulost

Text © Michaela Burdová

Ilustrace © Michaela Burdová

<http://burdova-michaela.blog.cz/>

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik,

1. vydání © Lukáš Vik, 2013

(pouze elektronické vydání)

ISBN ePub formátu: 978-80-87749-21-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-87749-22-7 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-87749-23-4 (PDF)

Konverze do elektronických formátů Lukáš Vik: www.tvorbaeknih.cz

Naše knihy zakoupíte na portálu:

databook.cz

<http://www.databook.cz>

*Pro mou skutečnou Terien a všechny fanoušky,
kteří na Sorgana rádi vzpomínají*

Hluboko pod povrchem
skrytá bídným strachem
zrodila se a já se bráním
bojuje a já se bojím

Zavřu oči
chvěji se v té horké noci
Naříkám, jsem zoufalá
chci ho, jak troufalá!

Prosím dotkni se mě
Ať spálí mě ten žár
Já vím
políbíš mě
a v nocích bys mě hřál

Mé srdce zrádce
prohrávám s ním v každé hádce
tluče, touží
boří zábrany
do zoufalství mě zahání

Tak zuřivě mé srdce bije
Naříká, prosí, touhou vyje
pro něho mé srdce žije

*Věřím, že fantazie je silnější než vědění.
Že mýty mají větší moc než historie.
Že sny jsou mocnější než skutečnost.
Že naděje vždy zvítězí nad zkušeností.
Že smích je jediným lékem na zármutek.
A věřím, že láska je silnější než smrt.*

- Robert Fulghum

Úvod

Černá hřbitovní brána vypadala jako brána do podsvětí. Tak jsem si ji aspoň představovala. Byla obrovská, její srdce tvořily desítky vlnkovitých mřížek a vrchol byl kovaný do elegantní špičky. Právě tam seděl bílý krkavec.

Hřbitov v Än-Ielwilu byl zvláštní. Mezi elfy se šeptalo, že vládne vlastním životem. Bílé krkavce nikdy nikdo neviděl a podle některých neexistovali, ale tady jich na náhrobcích sedělo hned několik. Nad hřbitovem rostl mohutný dub s bílým kmenem a černými listy. Nikde jinde takový strom nerostl.

Brána byla otevřená. Vešla jsem dovnitř. Kolem nohou se mi plazila bílá mlha. Krkavci na mě upírali korálkové oči. Zírali jako supi. Každý můj krok mi připadal nesnesitelně hlasitý. Ale přesto jsem se nebála. Nikdy. Naučila jsem se tohle místo ctít a milovat, protože mi dovoľovalo vracet se k mé lásce.

Zastavila jsem se u jeho hrobu. Ve vázách ještě kvetly růže od mé poslední návštěvy. Jako obvykle se mi rozklepala kolena a stáhlo hrdlo. Chvilí jsem nemohla popadnout dech. Jen jsem stála a čekala, až to odezní. V hlavě mi najednou probleskla Neilinina slova.

„Nemůžeš navěky milovat mrtvého, Terien.“

Bylo to včerejší odpoledne. Slunce páliło a my jsme zrovna přijížděli do Lülwetlimu. Doprovázela nás družina elfských bojovníků, po porážce Isgraëla jsme s Neilin patřily mezi nejdůležitější ženy Mianthilie. Ona byla ta, kdo zachránil svět. Já jsem byla elfská princezna.

Nikdy jsem se tak necítila.